

Szubjektív túrajelentés

2.

Mátrai képek

Galyatető- Ágasvár- Szurdokpüspöki

2004. szeptember 4-5.

Túravezető: Szemán László

Írta: Kesik László

Mottó: Nem a kilométerek és a szintek a fontosak, amelyeket megteszünk, hanem az élmények, amiket ezalatt átélünk.

Mátrai képek

1. Út a startig

Ki volt az az örült, aki ilyen hajnali időpontra írta ki a túrát? – vánszorgott be Szemán Laci a kisgyerekes szülők szokásos kialvatlan ábrázatával a Tiszai pályaudvar várócsarnokába. Négy óra 50 perc volt, ráadásul szombat. A kakasok még ilyenkor szokták átismételni a reggeli kukorékolás szövegét, a Nap is még csak most keverte a festéket, amivel hamarosan beszínezi a jelenleg mélykék égboltot. A várócsarnok is még kissé álmatag képet mutatott, elvértve egy-egy utas kóválygott a hatalmas előtérben. Csak a helyiiparos turisták jelentettek némi tömeghatást, lassan-lassan összeverődve az egyik sarokban. Mindenkin takaros kis hátizsák: igyekeztünk a lehető legkevesebb holmit pakolni, mert a terv szerint az egész túra során a hátunkon kell vinni a teljes felszerelést. Szépen folyamatosan érkeztek a résztvevők: Kalászi Pista, Kovács Béla, majd Zsófi is. Mikor a Császár család is befutott tizenkét főt számolt kis csapatunk, ennyien készültünk nekivágni a Mátrának, két naposra tervezett utunk teljesítésére.

Ezek a mátrai túrák mind ilyenek: a közlekedési lehetőségek miatt hajnalban kell ahhoz elindulni, hogy még délelőtt elkezdhessük a túrát. Vonatsatlakozások, busz csatlakozás, várakozások. Az idő telik és telik – haszontalanul. Gyöngyösön kerek egy órát tengünk-lengtünk a busz indulására várva. Sétálni ilyenkor nincs kedve az embernek – fogunk még eleget menni nap közben. Úgyhogy kiültünk egy kis parkba a buszpályaudvar mellett és élveztük a korareggeli napsütést. Volt aki reggelizett – annyival is kevesebb cuccot kell cipelni majd. Én az ivókút tányérjából iszogató verebeket figyeltem: gyakorlott mozdulatokkal nyújtogatták lefelé a nyakukat a néhány centivel lejjebb lévő víztükör felé, és nagyon csodáltam őket, mert úgy tudtak inni, hogy egy pillanatra sem veszítették el egyensúlyukat.

Aztán letelt a várakozási idő és hamarosan egyre magasabbról nézhettünk vissza Gyöngyösre a Mátra oldalában egyre feljebb kapaszkodó busz ablakából. Fél tized mutatott az óra, mikor Galyatetőn kiszálltunk és nekikezdhattunk annak az útnak, ami miatt ide jöttünk.

2. Mátraszentimre felé

Bemelegítésként rögtön egy emelkedővel kezdtünk, viszont rövid szakasz után elérkeztünk a Péter hegyese nevezetű tetőre (960 m), ahol egy kőből épített kilátótorony ad alkalmat arra, hogy a fák fölött elnézve gyönyörködzhessünk a tájban. Természetesen kihasználtuk ezt a lehetőséget és valóban nagyon szép látvány nyílt észak felé Mátraalmás irányába. A tetőponton átjutva lefelé vitt az utunk, Mátraszentimre felé tartottunk. A sok zötykölődés és várakozás után jól esett a mozgás és az időjárás is a kedvünkbe járt: szép napsütés és nem túl magas hőmérséklet volt a jellemző. Utunk során elhaladtunk a piszkéstetői, Konkoly-Thege Miklósról elnevezett csillagvizsgáló mellett is. Ez az objektum egyébként látogatható, de csupán előre bejelentett csoportokat fogadnak. Miután előzetes terveinkben nem szerepelt a meglátogatása, ilyen engedélyt nem kértünk, ezért nem is mehettünk volna be. (Néhány nap múlva az interneten barangolva az Országos Meteorológiai Szolgálat honlapján rábukkantam egy web-kamerára, mely itt került elhelyezésre és folyamatosan mutatja az érdeklődőknek az általa látott képet.)

Hamarosan Mátraszentimre határába értünk. A régi neve Ötház huta és ez az ország legmagasabban fekvő községe. Nagyon fejlődik ez a falu – valószínűleg a túrizmus hatására. Az erdő szélén, ahol a faluba értünk hatalmas építkezéseket láttunk, családi házak (vagy üdülő házak) épültek: nagyok és szebbnél szebbek. (Szó se róla, a domboldalban megbújó falu

nyugalmával és csodálatos panorámájával valóban rabul ejtő, én is szívesen elfogadnék itt egy kis házikót.) Miután dél felé járt az idő leültünk egy presszó teraszára ebédelni. Felfedeztünk egy lángosütő helyet és néhányan megrohantuk, a hölgy nem győzte sütni. Az ízével viszont nem voltunk meglepődve, valahogy nem volt rendesen átsülve. Nem járt jobban Kupainé Évike sem, ő palacsintát evett, de az sem volt nyerő. Maradtak tehát a szendvicsek és leöblítésre némi sör.

1. kép: Mitisír a hogyishívják?

3. Erre csörög a patak...

Merre csörög? Erre! De hiszen nem is csörög!

Hát az úgy van, hogy a patak medre tele van hatalmas kövekkel és amikor megfelelő mennyiségű csapadék esik, a patakmederben olyan erővel zúdul alá a víz, hogy elragadja ezeket a köveket, amelyek egymáshoz csapódva csörgő hangot adnak. Szóval ettől csörgő a Csörgő-patak. Most nem volt se eső, se csörgés.

Az a pontot, ahol a Csörgő-patak kezdődik Hutahelynek hívják, három patak folyik itt össze egy pontban: a Gedeon, a Nárád és a Hutahely. Ettől az összefolyástól nevezik a három egyesült patakot ezen a néven. Itt az összefolyásnál ipartörténeti emléket is találunk: üveghuta működött, melynek fizikailag már kevés nyoma felfedezhető fel, viszont egy tájékoztató tábláról megismerhetjük az itteni és a környékbeli üveghuták történetét.

A patak völgye egyékként nagyon szép és hangulatos. Néhol kifejezetten hatalmas kőtömbök találhatók a mederben, szinte elképzelni is nehéz, hogy ezeket a víz görgette le. Különösen érdekes és látványos része az ún. Csörgő-patak szurdok. Itt a sziklák közé vájta be a patak a maga útját, mi követve a folyását végigyalogoltuk a szurdokot, ami nem különösebben hosszú, de annál szebb. Innentől gyakorlatilag már végig felfelé haladtunk, néhol elég tekintélyes emelkedőkön, hogy elérkezzünk szálláshelyünkre Ágasvárra.

2. kép: Átkelés a Csörgő-patakon

4. Szamárkő és török lábnyom

Az Ágasvárra való megérkezés után egy néhány perces pihenés és pakolás után folytattuk a napi túrát, most már néhány kiló csomagtól megszabadultan. A túra második szakasza egy kört írt le a turistaház környezetében, hiszen estére vissza kellett térnünk Ágasvárra. Az ágasvári csúcs ott emelkedett nem messze a turistaháztól, de az oda vezető legrövidebb út nagyon meredek volt, ezért inkább egy kört leírva hosszabb úton közelítettük meg. Ennek során eljutottunk a szép kilátást biztosító Szamár-kőre, ahonnan Nagybátony és Bátorlyerénye irányában tudtuk áttekinteni a tájat.

3. kép: Le-fől, itt éppen le

További felfelé kaptatás után jutottunk el az ágasvári csúcsra (789 m). Innen nyugti irányba nyílt szép kilátás. A távolban csillámlott a Hasznosi víztároló vízükre, a látóhatárt a Cserhát hegyvonulatai szegélyezték. A délutáni nap eléggé szemből sütött, így fényképezésre esélyünk sem volt, még a ködbe vesző távoli hegyek felismerése is nagy gondot okozott ebben a verőfényben. Házi távolbanező versenyt is rendeztünk, ki lát messzebb és ki mit lát. A ködben megegyeztünk. Azt mindenki látta.

A csúcsról való leereszkedésre Szemán Laci a rövidebb, de meredekebb szakaszt választotta. A hangulat megalapozása céljából elárulta, hogy ő eddig egyszer ment le ezen a szakaszon, de emlékei szerint akkor némileg halálfélelme volt. Ettől rögtön mindenki megnyugodott. Végülis a dolog nem volt olyan veszedelmes, mint a kissé dramatizált felvezetés sejtette. Életveszélyről messze szó sem volt, igaz a meredek és köves talajú lejtő a lábakat kellően igénybe vette. Viszont meglepő gyorsan leértünk a turista házhoz és elindulhattunk a következő körre.

Először is elugrottunk az óvári rétre, ahol korai földvár maradványai voltak felfedezhetőek egy-két domborulatban. (A sáncokat a térkép is feltünteti.) Visszafelé jövet bevetettük magunkat a bozótba, ahol egy török lábnyomot akartunk megnézni. Némi keresgélés után túravezetőnk rátalált arra a két lábnyom nagyságú, mintegy egy arasz mélységű gödörrre a kőzetben, melyek a közeli fán található tábla szerint kétes eredetűek, a néphit szerint a török időkből származó lábnyomok lehetnek. Némi csalódottsággal vettük tudomásul, hogy visszafelé szintúgy azon a csalánnal és szűrős bokrokkal szegélyezett keskeny ösvényen kell végigmenni, melyet pedig már nagy örömmel hagytunk a hátunk mögött.

Szemán Laci még beígért egy vacsora utáni visszalátogatást erre a helyre, hogy a naplementében gyönyörködhesünk, de a Nappal elfelejtett egyeztetni, így az képes volt akkor lemenni, amikor mi éppen a vacsoránkat fogyasztottuk. Így a naplemente ugrott. Zsófi még vacsora után ment egy ráadáskört és állítása szerint nagyon szépek voltak a fények, de mindezt mi már nem láthattuk mert sürgős alhatnánk volt.

4. kép: Zsófi: Na ki jön velem még egy kört?

5. Ágasvár

Az ágasvári túristaház nagyon szép környezetben fekszik, előle pompás kilátás nyílik a szemközti domboldalra. Az egyik épületben vannak a szobák és a mosdó, a WC falusi design és színvonal szerint épült (értsd: pottyantós) az épület mögött. Úgyhogy éjszaka ide kibotorkálni tők sötétben nem lehetett valami észtveszejtően nagy élmény. A legröhejesebb az volt az egészben, hogy ráadásul az odavezető út mellett valami csillagász csapat szép nagy távcsövet állított fel egy kis éjszakai csillagfigyelésre. A legteljesebb komolysággal megkértek bennünket, hogy ha éjszaka netán valaki ki akar menni a WC-re, akkor legyen szíves ne vigyen magával elemlámpát, mert ha véletlenül bele találna világítani a szemükbe, akkor a pupillájuk rögtön össze fog szűkülni és egy ilyen pupillának legalább fél órába telik mire hajlandó újra úgy kitérni, hogy ismét tudnak csillagászcodni. Nem tudom ezek után vetemedett-e arra valaki az éjszaka, hogy pusztán megérezéseire és szerencséjére hagyatkozva nekivágjon a WC-ig vezető kalandos útnak.

Tartozik egy másik épület is a túristaházhoz, ebben étterem és presszó működik. Meleg vacsorát tudtunk rendelni, de meleg reggelit már nem, mert az üzemeltetők nincsenek felkészülve arra a borzasztóan extrém kérésre, hogy hajnali 7 órakor egy roppant időigényes tojásrántottát vagy főtt virslit szervírozzanak. Egy kávéfőzést másnap reggel Szemán Lacinak sikerült kipróbálni belőlük (ami jó is volt, mert Mátrakeresztesen, ahol egy óras út után reggelizni megálltunk, még szintén nem volt nyitva a vendéglátó hely). Szóval a reggeli kiszolgálás nem az erősségük, viszont a vacsora kétségkívül finom volt. Palócleves volt a közös menü, ettem vagy három tányérral belőle. Emellett még finom süteményt is felszolgáltak, de a levessel mindenki annyira jóllakott, hogy a sütemény egy részét átmenekítettük a másnapi reggelihez.

5. kép: Az ágasvári túristaház

A túristaház egyébként az említett WC-konstrució mellett egyéb meglepetésekkel is szolgált. Az egyik ilyen a világítás volt. Elektromos távvezeték nem lévén ugyanis helyileg kellett áramot fejleszteni egy generátorral, amit takarékosági okokból úgy 1/2 10- 10 óra tájban lekapcsolnak. Fel is hívták mindenkinek a figyelmét, hogy igyekezzen addig minden dolgát

befejezni, mert egyszer csak ránk borul a nagy sötétség. Hogy ez végül is mikor következett be, azt nem tudom, mert addigra én már rég aludtam.

A másik érdekesség a melegvíz szolgáltatás volt, ugyanis egy fával fűtött kazán melegítette fel a vizet, így addig volt melegvíz, amíg a tartályból ki nem fogyott. A háziak annak rendje – módja szerint be is gyújtották a kazánt, mikor megérkeztünk a túránkról, mi pedig megadóan vártuk a víz felmelegedését. Ekkor voltam tanúja a következő jelenetnek. Csőri és Ilike a turistaház melletti rét közepén a fűben ülve hódolt a szotyizás élvezetének (lásd 6. kép), mikor Csaszi arra jártában megszólította őket:

- Lányok kezdhettek lépni magatokról a bugyitokat!

„Szó bennszakad, hang fennakad, lehellet megszegik”⁽¹⁾, szotyji megáll a szájban. Egy pillanatnyi döbbenet után Csőri kíváncsian kérdezett vissza:

- Mért, hát mit akarsz csinálni?

- Én semmit, de hamarosan meleg lesz a víz és mehetnek fürödni!

6. kép: -Tudod ebben a szotyiban az a rossz, hogy nem tudom abbahagyni!

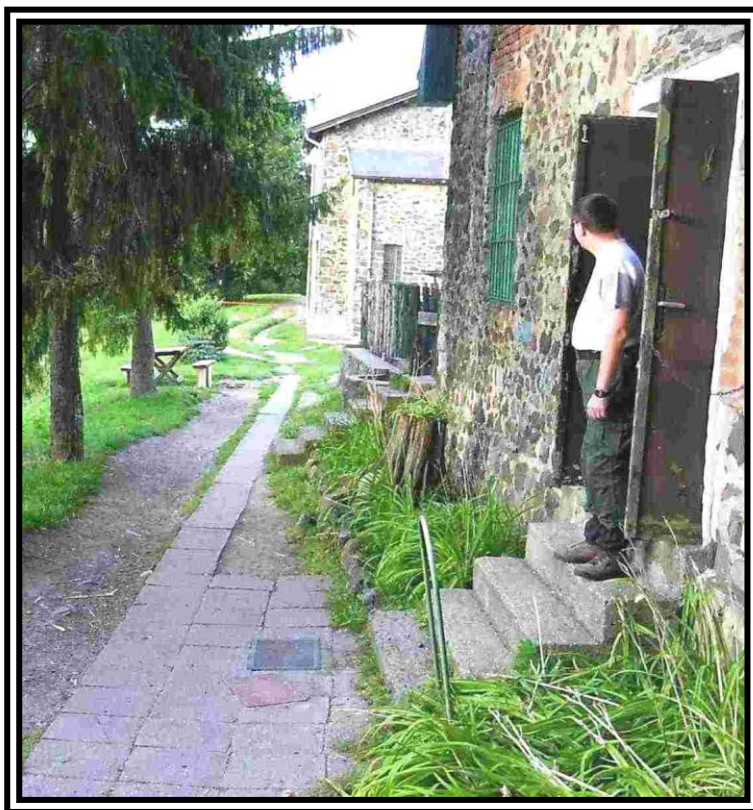
Nos a víz felmelegedése pont a vacsoraidő előtt következett be, így amíg mi vacsoráztunk, addig a rajtunk kívül szintén a turistaházban tartózkodó többgyerekes családnak sikerült kifürödni a melegvizet. Még akkor sem akarták abbahagyni a pancsolást, mikor visszatértük a vacsorából és az sem érdekelte őket (ebből némi szóváltás is keveredett), hogy mi csekély tizenketten várakozunk porosan és fáradtan a rég óhajtott esti zuhanyozásra. Mire én a sor vége felé a zuhany alá keveredtem, már nagyon lassan folyt a víz (a folyt szó talán némi túlzás arra a csurgásra-csöpögésre), úgyhogy el lehet képzelni mekkora pancsolást csaptam abból a mintegy 2-3 deci vízből, amit sikerült a vezetékből kipréselnem.

6. Turista kvartett

Sajátos varázsa van az ilyen szobai összezártságoknak. Miután tizenketten voltunk a csapatban, természetesen három négyágyas szobát kaptunk. A bökkenő csupán az volt, hogy a nemek aránya 7/5 a lányok javára, és tudvalevőleg egyik szám sem osztható négyel. A legkézenfekvőbb megoldás szerint egyik fiúnak lányszobában kellett aludnia. Gyorsan

megszavaztuk, hogy ezt a magasztos szerepet a túravezetőnek kell vállalnia, és ő hőiesen eleget is tett ennek az elvárásnak. Ezek után mi birtokba vehettük végre a fiúszobát (meg is telt mikor mind a négyen egyszerre benyomultunk). Itt újabb fogós kérdéssel kerültünk szembe: kik alszanak az emeleten, ugyanis – kell-e mondani- két emeletes ágy jelentette a szoba bútorzatát. Az alsó ágyakat meghagytuk Kalászi Pistának és ifj.Kovács Bélának, tehát nekem és Csaszinak jutott az a kiváltság, hogy nem csak épület emeletét, de az ágy emeletét is meghódíthattuk (ez már emelet a négyzetten!) Ez azzal is járt, hogy amikor nem kapaszkodtunk fel a fekvőhelyünkre, akkor a szobában még leülni sem tudtunk, mivel szék természetesen nem volt. Ezzel jól harmonizálva asztal sem, így másnap reggel a reggelimet a szoba közepén állva fogyaszthattam el, pakoló helynek az ablak párkányát használva. (Mindezt nem panaszkodásként sorolom el, pusztán tényszerűen rögzítem, hiszen ezek ugyanúgy hozzátartoznak a turistaházakhoz – mondhatnám a turistaházak romantikájához -, mint a levetett bakancsokon „illatozó” zoknik.)

Miután elfoglaltuk szobánkat, jött a speciális szokások számbavétele. Csaszi közölte: ne lepődjünk meg, de ő hajnali 3-4 óra körül szokott felkelni. Béla közölte, hogy ő nem kel ugyan korán, viszont éjszaka néhányszor ki kell majd mennie. Pista közölte, hogy ő se korán nem kel, se járkálni nem fog, viszont horkolni szokott. Hát erre én mit mondjak? Én aludni szoktam. Kissé szégyelltem is magam, hogy egy vacak fogcsikorgatással vagy hasonlóval sem tudok hozzájárulni a nyugodtnak ezek alapján egyáltalán nem ígérkező éjszaka többszereplős produkciójához és pusztán a közönség szerepére leszek kárhóztatva. Nos az előzmények ellenére az éjszaka elég jól aludtam, ami nem kis mértékben a nap közben lenyomott kilométereknek és a vacsora után lenyomott sörnek volt köszönhető.

7. kép: Kész a kávé, de hol vannak a lányok?

7. Kis bonyodalom Évakkal

Másnap reggel Nagyné Évike egy kis házipálinkával hozott színt és illatot a szobába. Csaszi éppen a ház körül bóklászott, így az ő részét egy kis pohárban félretettük neki. –Éva hagyta itt

neked ezt a kis itókát!- tájékoztattuk amikor megérkezett. Ő gyorsan nyakára is hágott, majd szépen illedelmesen átment és megköszönte – Csöriné Évának. – Mit hagytam én ott neked? – értetlenkedett Csöri, Ilike és Mónika ugyancsak csodálkozó pillantásai közepette, amiből egyértelmű volt, hogy itt a lebukás esete forog fenn. A posta sajnos nem a megfelelő címzetthez érkezett. Hát így van ez, amikor hét nőből három Éva is van (Kupainé Éva volt a harmadik), és az ember ilyen kényes helyzetben nem tisztázza pontosan a tényeket.

8. Keresztül a mesebeli erdőn

A szombaton elért szintet hanyag eleganciával dobtuk oda vasárnap reggel: indulás után egy óráig szinte csak lefelé mentük. De meg lesz ennek még a böjtje! Mátrakeresztesen megálltunk egy kicsit reggelizni, vizet venni és lelkileg felkészülni arra, hogy innen viszont stabilan felfelé kell menni. Következő célunk a Muzsla nevű csúcs elérése volt.

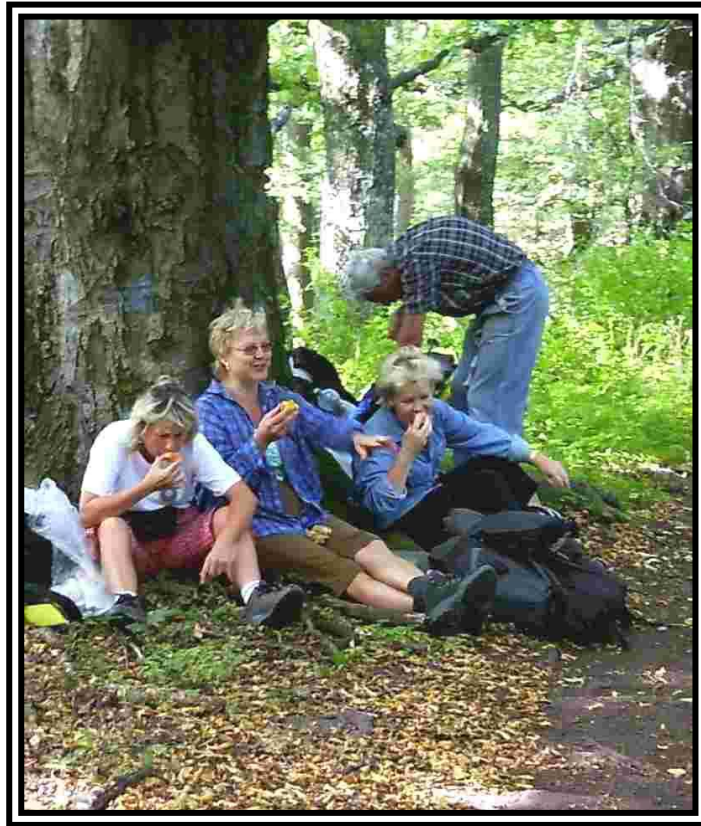
Utunk során elértünk egy nagyon érdekes, megkapó részt. Nagyon különleges fák közé jutottunk: mintha életre keltek volna, girbegurba ágaikkal, mint megannyi karral hadonásztak, integettek. A mesekönyvekben szokták így ábrázolni azokat, akiket valami gonosz boszorkány fává változtatott. Az egyik ilyen fa alatt le is telepedtünk egy kis pihenőre.

8. kép: És akkor a fáradt vándorok megpihentek a mesebeli erdőben...

Ez pontosan úgy történt, hogy az erőltetett felfelé menetelésben kissé megfáradva a nőtanács 10 perces pihenőt kezdeményezett a szőrös szívű túravezetőnél. A túravezető ezt túlságosan hosszú időnek tartotta, és öt percet javasolt. Az érdekegyeztető tárgyalások eredményeként a felek

kompromisszumos megállapodást kötöttek: 7,5 percben egyeztek meg. Ekkor még nem tudtuk, hogy a túra végéig nem is lesz más pihenő. Azaz lett, de erről később.

9. kép: - Lányok hét és fél percünk van, hogy ezt a körtét megegyük!

Már néhány száz méterrel tovább haladtunk a pihenő után és épp egy elég meredek emelkedős szakasz alján jártunk, amikor Nagyné Évának feltűnt, hogy nincs meg az egyik szatyra, amibe eddig szorgosan szedegette a gombát. Gyorsan visszapucolt érte, szerencsésen meg is találta. Még éppen idejében, mert utólag elmondta, hogy az emelkedő tetejéről már valószínűleg nem fordult volna vissza érte. Ezt meg is tudtuk érteni.

9. A Muzsla és a Koncsúrok

Lassan kezdett egyhangúvá válni a folytonos felfelé baktatás. Ráadásul az út helyenként olyan keskeny ösvényen vezetett, ahol a szegélyező bokroktól szinte semmi mást nem lehetett látni, mint az előttünk haladó hátizsákját. Időközönként meg kellett állni és megvárni a sor végét, hogy ne nagyon szakadjon szét a sor. A sor elején Kupainé Éva nyomta az ütemet, a sor végén Kiszelyné Kati araszolgatott, hősiezen harcolva az emelkedőkkel. Ahol kiértünk egy-egy tisztásra ott csodálatos kilátás nyílt a Mátra vonulatára, még Kékestetőt is be tudtuk azonosítani az szemünk előtt sorjázó csúcsok között.

Útközben felhívták a figyelmemet egy érdekes és szép növényre: a kontyvirág termése volt az, mely piros buzogányként meredezett ki az avarból. Először csak egyet láttunk belőle, majd

nem sokkal később egy egész kis csoportra bukkantunk.. Zsófi rögtön lecövekelt mellette és megvárta amíg odaérek, hogy nehogy elmellőzzem és elfelejtsem lefényképezni. Ez természetesen megtörtént, de a fényképezés alatt lemaradtam a csoporttól, és Kiszelyné Katalival egymást buzdítva iramodhattunk a többiek után.

Aztán egyszerre csak fent voltunk.. A Muzsla (805 m) némi csalódást okozott, mert ahol a szintet jelző betongúla található, onnan éppen semmilyen kilátás nem nyílt semerre. Sűrű erdő vette körül, elég elhagyottnak és elhanyagoltnak tűnt számomra. Úgyhogy nem is időztünk itt, csak egy futtában elkészített fényképre volt időnk. A csapat úgy elhúzta a csikot, hogy már csak az utolsónak érkező Kiszelyné Kati kezébe tudtam nyomni a fényképezőgépet, aztán folytathattuk a többiek üldözését.

10. kép: Akkor most már csak lefelé megyünk?

A Muzsláról nem volt ugyan kilátás, de ahogy továbbhaladtunk a Harasztos-bércen vezetett az utunk. Ennek bizonyos részein csodálatos panorámában gyönyörködhattünk, mégpedig számomra eddig egyedüli módon egyszerre mind a két irányba. Balról (délkeletre) Gyöngyospata és Gyöngyöstarján felé láthattuk be a tájat (lásd a címlap fotót: Csaszi ül a fűben...). Szépen kirajzolódott előttünk a Szúcsi-tó, valamint a gyöngyöspatai, a gyöngyöstartjáni és a nagyrédei víztároló. Jobbfelé (északnyugatra) pedig Pásztó irányába nyílt csodálatos kilátás. Néhány percre itt megálltunk, térkép elő és jöttek a szokásos azonosítási játékok – mit is látunk tulajdonképpen.

11. kép: GPS-em mondd meg nékem, hol is vagyunk !

12. kép: - Szóval az ott lent Pásztó?

Ahogy a nyergen keresztül haladtunk elérkeztünk a Nagy-Koncsúrhoz (640 m) majd továbbhaladva a Kis-Kocsúrhoz (594 m). Innen már leláttunk célunk, Szurdokpüspöki irányába, de addig hosszú volt még az út.

10. Lefelé a lejtőn

Az iram semmivel sem csökkent. Ahogy a csoport eleje meglátta Szurdokpüspökit, még nagyobb elszántsággal száguldozott a cél felé. A sor itt már nagyon elnyúlt, a keskeny ösvény miatt nem is tudtuk igazából felmérni, hogy milyen messze vagyunk egymástól. Az út lejtőssé vált, és most már az eddigi emelkedőkkel hasonló meredekségű lejtőkkel kellett megbirkózni.

A talaj itt is kellően köves volt, a lábak dolgoztak rendesen. Amíg bírták. Csőrivel, Mónikával és Csaszival alkotott négyes bollyal ereszkedtünk lefelé, mikor Mónika hirtelen lecsücscent a földre. Lehetett volna elcsúszás is, de fájlalta a térdét. Egy lejtő közepén voltunk, se előttünk se mögöttünk nem láttunk senkit. –Álljatok már meg, Mónika elesett! – kiabáltuk a sor eleje után, amit Szemán Laci meg is hallott és megállt. A sor eleje továbbrobogott. Lacit nem láttuk ugyan, csak a hangját hallottuk, így jól végigordibáltuk a hegyoldalt.

- Mi van Mónikával?
- Nem tudjuk, elesett és fáj a térdé. Várjunk egy kicsit, hogy rá tud-e állni!
- Katiékat látjátok?
- Kati és Kalászi még mögöttünk vannak, de nem látjuk őket! Várjuk meg őket is!

És elindult a kiabálás fölfelé is: - Kati, Pista! Jöttök?

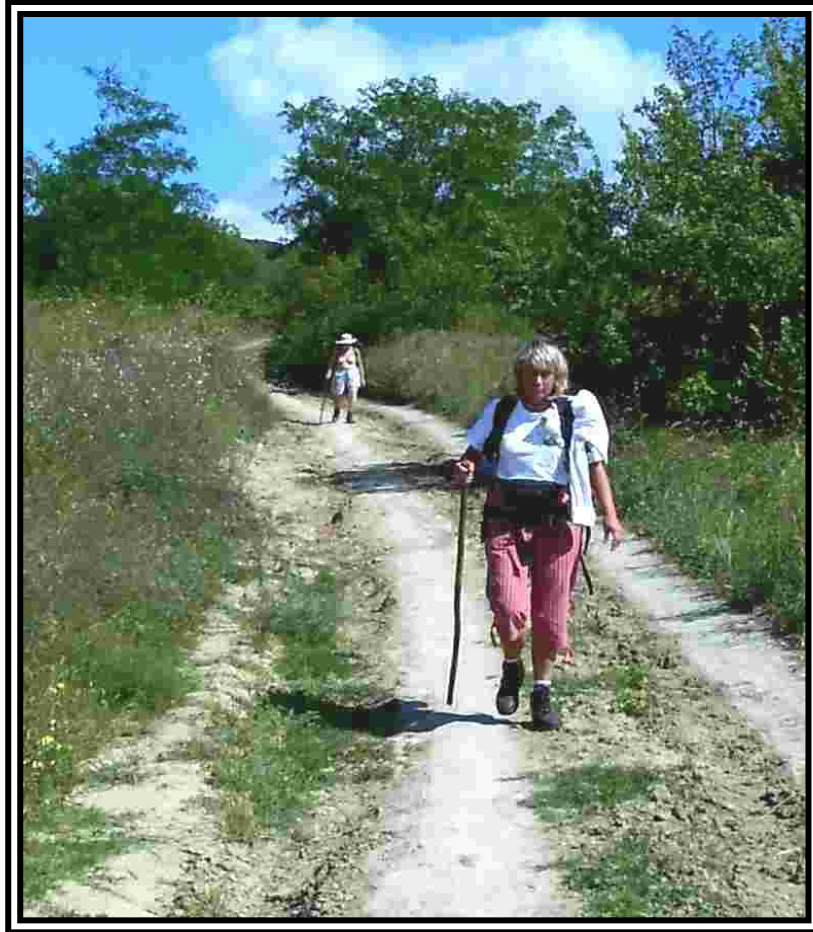
Semmi válasz. Újra. Újra semmi. Néhány percnyi várakozás után megérkezett Kalászi, de Katiról annyit tudott, hogy mögötte van valahol. Némileg kezdtünk aggódni, csak nem történt valami baja. Az idő telt, Katinak se híre, se hamva. Mónika lassan kezdett helyre jönni, szerencsére semmi komolyabb nem történt a lábával, valószínűleg a pihenés nélküli masírozás miatt mondta fel egy kicsit a szolgálatot. Lassan indulhattunk volna tovább, most már az idővesztés is kezdett aggasztóvá válni, figyelembe véve, hogy nem tudtuk Mónika mennyire fogja bírni a további gyaloglást.

13. kép: Alattunk a cél – Szurdokpüspöki

Mindenesetre én felajánlottam Mónikának a botomat, legalább legyen mire nehezedni a lefelé haladáskor. Ez nem akármilyen bot ám! Nosztalgia bot. Még gyermekkoromból származik. Egy családi kirándulás alkalmával találtam, hazavittem és belefáragtam az oldalába emlékként a kirándulásra utalva az alábbiakat: „ 1973.VIII.19. Örvénykő Szentlélek KL”. Egy ideig őrizgettem, aztán valahogy elkeveredett. Sokáig nem tudtam hol van, kerestem egy darabig, majd kissé fájó szívvel, de belenyugodtam az eltűnésébe. Aztán tavaly egy véletlen folytán előkerült: apukám a virágait rendezgette és egy nagy palma mellett felfedezte – oda tűzte be

valamikor támasztéknak. Mióta előkerült, azóta hordom magammal a túráimra. Nosztalgikus emlékeket idéz ez a bot: „messzeringó gyermekkorom világa”⁽²⁾ testesül meg benne. Először csak emlékképpen vittem magammal a túrákra, aztán rájöttem, hogy jó szolgálatot tesz emelkedőkön felfelé kaptatva és lejtőkön lefelé ereszkedve. Mindaddig csak magam használtam, most alkalmam nyílt arra, hogy másnak is a segítségére lehessen.

14. kép: Az utolsó erőfeszítések

Szóval ott álltunk a lejtő közepén indulásra készen, már csak Kati hiányzott. Nem akartuk elhagyni, ezért néhány percig még tipródtunk, hogy mitévők legyünk. Bármennyire is nem akarózt, elkezdtem barátkozni a gondolattal, hogy visszakaptatok az emelkedőn és megkeresem. De Kati végülis megkímélt ettől a tortúrától: hamarosan ő is belihegett. Már nem kellett senkire várni, mehettünk tovább.

11. Be a szurdokba!

A csapat mostmár végérvényesen ketté szakadt. A sor elején haladó ötös teljesen eltűnt a szemünk előtt a várakozási idő alatt. Mi heten egy bolyba verődtünk: a két Laci és két Pistát Mónika, Csóri és Kati egészítette ki. Egy dózerúton haladtunk lefelé, itt már barátságosabb volt a terep, a falu egészen közel látszódott előttünk. Már kezdett egészen simának tűnni az ügy, mikor Szemán Laci egy ösvény irányába mutatott:

-Erre megy tovább a turistaút. Elég nehéz észrevenni a jelzést. Fogadni mernék, hogy a csapat eleje nem is vette észre, csak elhúzott mellette. (Mint kiderült, pontosan ez történt.)

A kényelmes dózerutat ismét hepehupás talaj váltotta fel, bozótosban vezető csapáson kellett haladni és ismét meredek ereszkedés várt ránk. Előttünk volt a szurdok: a Diós patak szurdoka.

A szurdok, melyről szurdokpüspöki a nevét kapta. Ez korántsem volt olyan látványos, mint a Csörgő-pataké. A növények nagyon benőtték, csak a turistaút karbantartása során tisztították ki annyira, hogy lehessen benne haladni. A patakmedren is viszonylag észrevétlenül haladtunk át, mivel a patak éppen nem tartózkodott benne. A patakmeder után ismét felfelé kellett kaptatni egy rövid szakaszon, majd lassan kiértünk az erdőből.

Itt már jó állapotú földúton haladtunk, szőlőültetvények között. A szőlő már érett volt, így néhány fürt erejéig tartottunk egy kis előszüretet. Itt már folyamatosan láttunk a házakat, lassan beértünk a faluba. Szemán Laci mobilon tisztázta Zsófiékkal, hogy hol keressük őket. Ők már természetesen az ebédjüket fogyasztották a falusi vendéglő teraszán. Ők a szurdok élményét nem élhették végig, dózerúton simán lejutottak a faluba.

12. Visszatekintés

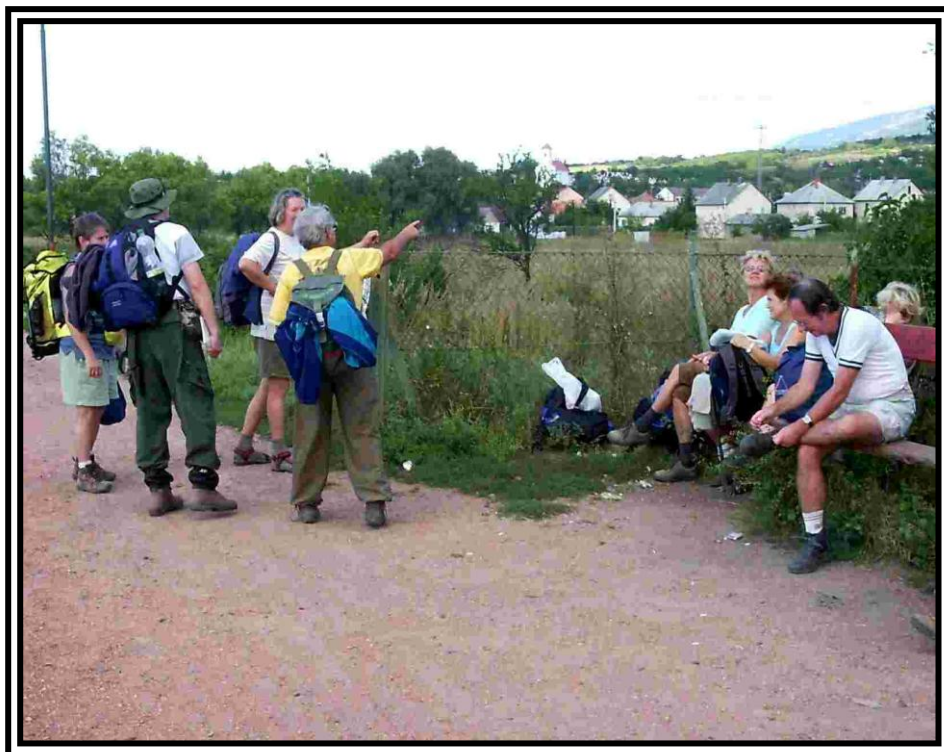
A vonat indulásáig volt majdnem egy óránk, ezt már a teraszon töltöttük a szokásos sör társaságában. A pályaudvarról visszanezve e napi utunk jelentősebb pontjait végig tudtuk követni a szemünkkel.

- Ott a Muzsla, tőle jobbra a Nagy-Koncsúr és a Kis-Koncsúr- mutogatott végig túravezetőnk az előttünk lévő hegyvonulaton. – Namármost, aki az én túrámon volt, az ott tért le a szurdok felé – piszkálgatta meg a csoport „eltévelyedett” tagjait.

Néhány percig még gyönyörködhattunk a nagyszerű látványban, aztán befutott a Hatvan felé tartó vonat. Zötykölődhattunk haza.

15. kép: A Muzsla a Nagy Koncsúr és a Kis Koncsúr Szurdokpüspökiből nézve

16. kép: Pista: - Látjátok ott jöttünk végig!

17. kép: - Soká jön még a vonat?

18. kép: -Egy kissé azért elpilledtem!

Miskolc, 2004. október 25.

Kesik László
20/ 349 72 36
e-mail: kelaszlo@tvk.hu

Jegyzetek:

- 1: Arany János: A walesi bárdok
2. Radnóti Miklós: Nem tudhatom...